

Z vecí máš najradšej
neuchopené,
z ľudí
mlčanlivých,
zo slov
nevyslovené,
z pocitov
nevyjadrené,
to všetko, čo sa skrýva,
možno preto,
že si sa v tom našiel.

Všetko, čo si doteraz
nepovedal, má svoju
nevýslovnú hodnotu.

Každé mihnutie oka,
pohľad zviazaný momentom,
šum rozhovorov, skrehnuté pohyby tiel,
unikajú ti snímky filmu, strih.
Nie si už len naratív, ktorý zaspal?

Keď spomínaš, tak sa len
znova stretávaš so sebou samým.
Keď zabúdaš, tak sa len
preventívne zbavuješ samého seba.
Lebo ty si v tomto cykle jediná
skutočná bytosť, aspoň si to teda myslíš.

Keď bodku znásobiš troma,
akoby ti jazyk chcel povedať,
že aj konečnosť je
determinovaná kontextom.

Ako sa opieraš o zábradlie,
hľadáš upriamene na hladinu Temže,
nachádzaš odrazy áut,
ktoré preblysnú ako snímka filmu,
no s vodou nepohnú... ako ty?

Tá istota, keď otvoriš oči,
uvidíš cez deň slnko,
v noci mesiac.
Aj po dlhom odriekaní svetla,
vlastne života ako takého,
uvidíš priestor,
z ktorého si vzišiel,
ktorým sa staneš.
Aké zvláštne,
akoby niekto na nebi
zabudol zhasnúť.

Praskliny robia veci ľudskejšími.

Celý čas tráviš v knihách...
Čo v nich chceš tak úporne nájsť?
Veď žiadna z tých fiktívnych postáv
nie je dôležitejšia, ako si myslíš,
možno práve preto.

Pán X nemá meno,
nemá nikoho, kto by ho ním nazval.

Aby sa myšienka stala slovom,
musí zo seba niečo nevyhnutne stratiť.

Bol si tu prednedávnom,
všetko je zdanlivo na svojom mieste
ako nepohnuté, len táto časová priepasť
prezrádza sebaklam, veď ani ty,
pozoravateľ, si nezostal identický.
Prečo niečo iné čakať od pozorovaného?

Objav fotónu a jeho interakcie,
alebo inak, dotkol si sa svetla
skoro až bytostne.

Aká je pravdepodobnosť,
že sa dnes stretneš.
Asi taká, ako že je
tvoja prítomnosť viac, ako
len zhluk náhod.

Pozoruješ ľudí pri druhom stole,
vyzerajú šťastne (alebo akokoľvek inak),
až teraz ti dochádza, že ide len o ilúziu,
odklon reality k subjektu.
Oko, ktoré vidí, no nie je vidieť.